

tament catalano-balear a l'obra del Sindicat de Metges de Catalunya.

Els companys que han desaparegut d'entre nosaltres i dels quals servarem sempre un agradós record per la seva exemplar companyonia i les seves excel·lents qualitats, són els següents:

Joaquim Genover i Carreras, Joan Freixas i Freixas, Nicolau M.ª Martínez i Amador, Mariuel Corretger i Sagrera, Josep Dexeus i Bové, Joaquim March i Sala, Ricard Turon i Marsillach, Trinitat Sais i Platja, Antoni Fossas i Coll, Joan Pont i Duran, Josep M.ª Bengochea i Sancho, Francesc Piñol i Castellà, Josep Arola i Sala, Lluís Barberà i Xatruch, Eudald Boig i Serra, Josep Botifoll i Adserà, Casimir Coy i Riera, Josep Dagés i Vièals, Alvar Presta i Torns. Joaquim Teixidor i Suñol, Ramon Badosa i Campaña, Eugeni Frias i Roig, Rafael Giménez i Romero, Josep de C. Conill i Sala, Josep Botey i Puig, Joaquim Serra i Bertrana, Ricard de Vallero i Lozano, Josep Benet i Salas, Antoni Cornel i Mora, Miquel Maseras i Ribera, Antoni Glos i Blanch, Antoni Alorda i Servera, Robert Grau i Sangeñis, Salvador Calsina i Buguñà, Tomàs Grau i Palà, Robert Lòpez i Moreno, Joaquim Bonet i Mestre.

L'organització general del Sindicat ha estat millorada aquest any i en certa manera podem dir que ha estat ampliada amb la constitució de les Mancomunitats Comarcals, la creació de les quals fou acordada en l'Assemblea de l'any passat.

La pràctica ens ha demostrat que els companys de les comarques catalanes tenien necessitat d'aquesta organització super-comarcal que a l'ensens que els dona una major personalitat, els permet resoldre amb més rapidesa i en un ambient perfectament coneixedor, aquells conflictes locals que abans havien d'anar al Consell engruixint la seva tasca i obligant-lo a una actuació lenta i moltes vegades deficientment assessorada.

S'ha dit i repetit en nombroses ocasions que la raó de la vitalitat del Sindicat i el motiu de la seva eficàcia, descansa en l'organització comarcal, que ha estat la forma de crear una estreta unió de metges de totes les comarques catalanes. L'organització en Mancomunitats Comarcals ve a fer més eficient encara la tasca sindical i el Consell es complau en reconèixer a les Mancomunitats totes les atribucions possibles dintre l'obra de conjunt perquè creu fermament que si les Mancomu-

nitats actuen amb un veritable sentit de responsabilitat i porten una vida professional intensa l'obra general del Sindicat guanyarà en eficàcia un cent per cent.

Amb aquest criteri el Consell tot just aprovada per l'Assemblea de l'any 1933 la proposta de creació de les Mancomunitats, s'apressà a portar a la pràctica l'acord i cal dir que va trobar en totes les Seccions Comarcals una col·laboració decidida i entusiasta que va permetre que en molt poc temps es constituïssin totes les Mancomunitats Comarcals de Catalunya.

Aquest any, després de pocs mesos d'experiència, però amb la seguretat que obeeix a un sentit general i a una necessitat clarament manifestada, el Consell porta a l'Assemblea una nova proposició per a ampliar les facultats de les Mancomunitats, amb el desig que tots els assumptes de caràcter local siguin resolts amb tota l'activitat per les Juntes de les Mancomunitats.

Si aquesta Assemblea té a bé aprovar la proposició que el Consell li presenta serà possible la supressió de la Junta de Partits Mèdics, la qual si bé és veritat que ha actuat amb una intensitat exemplar, en canvi ha sofert també el mateix inconvenient que tenia el Consell de centralitzar tots els assumptes amb evidents dificultats per a l'informació exacta i propera de cada cas i amb l'obligada lentitud dels tràmits reglamentaris.

Les normes de Partits Mèdics que s'han posat en pràctica en algunes comarcals, no s'han estès, en canvi, per tot Catalunya de la forma que el Sindicat hauria volgut, i esperem que en donar majors atribucions a l'organització super-comarcal, serà possible amb relativa rapidesa implantar a totes les comarques catalanes les normes de Partits i Conducta Mèdica adaptant-les a les modalitats especials de cada contrada, amb la qual cosa es facilitarà la seva aplicació.

L'estament mèdic rural necessita urgentment l'aplicació d'aquelles normes, car durant aquest exercici hem pogut constatar dos fets essencials que demostren aquesta necessitat. Un fet és la freqüència alarmadora de litigis esdevinguts en molts partits mèdics, i l'altra la forma com es ve congestionant la Borsa del Treball, en la qual hi ha una plèthora d'inscrits i són molt escasses les ofertes de vacants i substitucions que es poden oferir.

Ultra aquesta organització comarcal, el Consell